

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 γέρο Παρναγιάν, καταβεβλημένος
 απ' τις πληγές που είχε λάβει μόλις
 από δύο ημερών στην οδό Μομφιό-
 τρης, με μεγάλη δυσκολία απέχρυσε
 τις επιθέσεις των τριών αντίπαλων
 του.

Καθώς όμως αποχωρούσε, βρέθηκε
 μπρός σε μία μικρή πόρτα που οδηγούσε
 στο εσωτερικό του πανδοχείου
 και χωρίς να χάζει καθόλου, πήδησε στο
 πλαγινό δωμάτιο. Οι αντίπαλοί του
 τον ακολουθήσαν κι εκεί. Υποχωρώντας
 πάντα, ο Παρναγιάν έφτασε σ' ένα τρίτο
 δωμάτιο. Είχε κι αυτό πόρτα, αλλά ήταν
 κλειστή. 'Ο γηραιός τυχοδιώκτης έξεμάνη. Οι αντίπαλοί του τσιμπού-
 λωντουσαν να δημήσουν εκ νεον εναντίον του. Ήταν χαμένος!

— Έμπρός! φώναζε τότε με μεγαλαυχία. Ήταν γραφτό εγώ
 κι' ο γυιός μου να μην πεθάνουμε μαζί...

Συγχρόνως έφριξε γύρω τον ένα βλέμμα γεμάτο απόγνωση, αλλά
 και απόφαστικό. Τη στιγμή όμως αυτή, ειδή ν' ανοίγεται η κλει-
 στη πόρτα του δωματίου και χωρίς να χάζει καθόλου, ούρτησε σε μία
 σκοτεινή κλάμαρα. Η κλάμαρα αυτή είχε δυ άκρια μαζεύσε πορτες.
 Η μία ώδηγούσε στο ύπωμα κι' η άλλη στο δρόμο.

Οι τρεις αντίπαλοι του Παρναγιάν, θέλησαν να τον ακολουθή-
 σουν και στο καταφύγιό του αυτό, αλλά η πόρτα κλειστάριζε άμεσως
 και τους έφραζε το δρόμο. Άρχισαν
 τότε να τη χτυπάν λυσσασμένα με τα
 ξίφη τους, μα κανείς δεν τους έδινε
 απάντησι.

Η καλή Ουγγέτα είχε σώσει τον
 γέρο Παρναγιάν! Όταν ειδή τον
 κίνδυνο που διέτρεχε ο τυχοδιώκτης,
 η άπειρη γυναίκα έλαβε γρήγορα το
 γέρο της αδής, βγήκε στο δρόμο, ά-
 νοξε το πορτάκι της σκοτεινής κλά-
 μαρας και τον περίμενε εκεί. Όταν ο
 Παρναγιάν έφτασε στην κλάμαρα αυ-
 τή, η Ουγγέτα έκλεισε την πόρτα κι'
 άφησε έξω τους αντίπαλους του.

— Ω, εσύ! φώναζε ο Παρναγι-
 άν με κατόληξι, βλέποντας την Ουγ-
 γέτα πίσω απ' την πόρτα.

— Φύγετε, φύγετε! του ειπε σιγά
 η καλή ξενοδόχος, δείχνοντάς του το
 δρόμο.

— Όχι, πριν σας ευχαριστήσω για
 την ενεργεσία σας! αποκρίθηκε ο τυ-
 χοδιώκτης κι' άμεσως αγκάλιασε τη
 νέα γυναίκα και της έδωσε δυ σκα-
 στα φίλιά στα δροσερά και τριαντα-
 φυλένια μάγουλά της, ένα εκ μέρους
 του κι' ένα για λογαριασμό του γιου
 του.

Η κυρά Ουγγέτα γύρισε στο με-
 ταξύ στην κωζίνα και πήρε απ' το
 χέρι του σκύλου της το λογαριασμό
 των δυ Παρναγιάν, λέγοντάς του
 για παρηγοιά πως δεν θ' άργούσε να πληρωθί, και με το παραπάνο
 μάλιστα. Έπειτα ανέβηκε στο δωμάτιό της, κρατώντας πάντα τον
 λογαριασμό στο χέρι, κι' έγγραψε από κάτω του τα εξής:

«**Η υποφανομένη έλαβα από τον Ιπότη Παρναγιάν δυ φι-
 λιά, ένα για λογαριασμό του ιδίου και ένα άλλο για τον γιού του,
 τα οποία αξίζουν τουλάχιστο χίλια πεντακόσια φράγκα το καθένα!**»

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο γέρο Παρναγιάν γύρισε κατά την έκτη έσπερινή ώρα στο
 μέγαρο του Φραγκίσκου Μονμορανού, χωρίς να του τύχη έντομηταξύ
 καμιά δυσάρεστη συνάντησι.

Μόλις έφτασε εκεί, ο παμπόνηρος γέρος θέλησε να βάλη σ' έ-
 νέργεια, κυρά απ' το γιού του, κάποιο στρατήγημά του.

Άρχισε λοιπόν να πειραγίζει από δωμάτιο σε δωμάτιο, αναζητών-
 τας τη Λουίζα, την οποία επί τέλους βρήκε σε μία αίθουσα να προ-
 σεύχεται μπρός σ' έναν Έσταυρωμένο, μαδώνταξ μελαγχολικά τριαν-
 τάφυλλα.

— Καλά που σας βρήκα, δεσποινίς, της ειπε ο πονηρός τυχοδιώ-
 κτης. Ήθελα να σας άφησω ύγεια.

— Τι φεύγετε; ρώτησε η νέα χλωμάζονταξ.
 — Μάλιστα! Φεύγω μαζί με το γιού μου...

Η Λουίζα δεν μπόρεσε να πη λέξι. Είχε ταραχθεί έξαιρετικά.
 Ευχαριστημένος για την επιτυχία του κόλπου του, ο Παρναγιάν
 τραβήξε για το δωμάτιο του γιου του.

Ανίσχυη η Λουίζα για την απότομη αναχώρησι του αγαπημένου
 της κι' άταρηγόρητη γι' αυτό, άκολούθησε τον γέροντα Ξοπίσο και
 δεν μπόρεσε να άπισθοχωρήσει, όταν ο Παρναγιάν άνοιξε μία πόρ-
 τα. Έτσι η νέα βρέθηκε ξαφνικά απέναντι στον Ιπότη Ζάν ντε
 Παρναγιάν και, χωρίς να σκεφτή τίποτε άλλο, σήκωσε τα μάτια
 της, τον κάρταξε πονεμένα και ψιθύρισε:

— Είπε λοιπόν αλήθεια ότι φεύγετε, Ιπότη;

Ο Ζάν έμεινε στην άγχι θναυδος. Τέλος της απάντησε βαθειά
 συγχαυμένος:

— Πούδ σας το ειπε, δεσποινίς;
 — Πρώτος ο πατέρας σας και δεύτερος εσείς...

— Εγώ!

— Μάλιστα. Θέλετε να φύγετε. Πρώ ολίγον, ενώ ζιμπαινα, το
 λέγατε, νεαίκο, στο σκύλο σας. Σας ζητώ συγγώμη γι' αυτό, αλλά
 το άκουσα. Του λέγατε μάλιστα, ότι δεν θα μπόρεσετε να τον πάρτε
 εκεί που πάτε. Πού πηγαίνετε λοιπόν;

— Δεσποινίς,.....
 — Ω! φώναζε η κόρη μ' έξαφι. Φαίνεται πως βαρεθήκατε να
 μένετε δω... κοντά στον πατέρα μου... κοντά στη μητέρα μου...

Και κατόπιν επρόθεσε χαμηλόφωνα:

— Ίσως και κοντά σε μένα...

Ο Ιπότης έκλεισε τότε τα μάτια του και, σμίγοντας τα χείρα
 του, ψιθύρισε:

— Ω, εδω ειμε για μένα επίγει-
 ος παραδεισος, δεσποινίς!...

Η Λουίζα άναστενάξε. Με το γυ-
 νακειό της ένστικτο ειχε μαντέψει
 την αλήθεια, και φώναζε όχηρή, σχε-
 δόν κατακρίτηνη:

— Α, έτσι λοιπόν... Δεν θα φύ-
 γετε... Θέλετε να πεθάνετε!...

— Μάλιστα, δεσποινίς! άποκρίθη-
 κε ο Ιπότης:

— Γιατί;

— Γιατί σας αγαπώ!

— Και θέλετε να πεθάνετε γι'
 αυτό;

— Ναι!

— Τότε θα πεθάνω κι' εγώ μαζί
 σας!

Από τη στιγμή αυτή, οι δυό νέοι
 ειχαν συνεννοηθεί πληρেষτατα και τί-
 ποτε στον κόσμο δεν μπόρεσε να
 τους άποχωρήσει.

Ο Παρναγιάν μόλις άκουσε τα
 τελευταία λόγια της αγαπημένης του,
 τα τόσο άπροσδόκητα, πήγε να πετά-
 ξη απ' τη χαρά του. Η έντυχία του
 ήταν άπερίγραπτη...

Άμα νύχτωσε, τα περίξ του με-
 γάρου του Φραγκίσκου Μονμορανού
 κατελήφθησαν, εν άγνοια του στρα-
 τάρχου, από καμιά ειςασυριά όπλο-
 φόρους. Θέτους να δημήσουν στον
 Παρναγιάν πατέρα, ο όποιος έννοουσε να λαβαίνη πάντοτε τα μέτρα
 του.

Σε λίγο, η οικογένεια Μονμορανού και οι δυό Παρναγιάν ήσαν
 έτοιμοι ν' αναχωρήσουν απ' το Παρίσι. Η Λουίζα κι' η μητέρα της
 μητθαν σ' ένα άμαξι κατόκληστο. Ο στρατάρχης έλαβε θεσι έφιπ-
 πος δεξιά του άμαξιού, ο Ζάν άριστερα κι' ο πατέρας Παρναγιάν
 έτέθη επί κεφαλής της συνοδείας, την οποία έκλειναν από πίσω δύο
 δεκα ίππεις.

Έτσι, προχωρόντας κανονικά, έφτασαν άταρατήρητοι, κατά τις
 έφτά η ώρα το βράδυ, στην πόλη του Άγ. Αντωνίου.

— Πάει πευά, τη γλυτώσαμε! σκέφτηκε ο Παρναγιάν.

Ταυτοχρόνως όμως άκούστηκε η σφάηρι του άξιωματικού της φρου-
 ράς της πόλης.

— Άλτ! Άπαγορεύεται η διάβασις.

— Για ποιά λόγο; ρώτησε ο στρατάρχης Μονμορανού, χλωμά-
 ζονταξ.

Ο άξιωματικός τον άναγνώρισε κι' άφου τον έχαιρέτησε με σε-
 βασμό, του ειπε:

— Με μεγάλη μου λύπη, ειμαι άναγκασμένος, έξοχώτατε, να σας
 έμποδίσω τη διάβασι...
 (Άκολουθεί)

Προσεύχονταν μπρός σ' έναν Έσταυρωμένο, μαδώντας με-
 λαγχολικά τριαντάφυλλα...